

ΔΙΝΟΡΑ

Ἐἶχεν ἐπὶ τοῦ λαιμοδέτου του μαργαρίτας καὶ ἀδάμαντας ἐκτακτοῦ ὄγκου, περιφανεῖς πρὸς τοῖς κοσμηματοπώλαις. «Νὰ τοὺς πάρῃ κανεὶς, θὰ κάμῃ λαμπρὴ περιουσία!» ἔλεγαν εἰς τὴν λέσχην. Ἡ περὶ τὰ κοσμήματα ἀσωτεία του ἀφῆρει ὀλίγον τι ἀπὸ τὸ βρετανικὸν του κόψιμο, ἀπὸ αὐτὸν τὸν Παρισινὸν μὲ τὸ ξενότροπον ἐξωτερικόν, Ἐγγλέζου ἢ Ρώσου, τοῦ ὁποίου τὸ κυριώτερον θέλημα—ὅπερ οὐδεὶς τῶ διημιφισθῆται—ἦτο τὸ ἐξῆς: Κανεὶς δὲν χαιρετᾷ σὰν αὐτόν. . . κανεὶς!

Χαιρετισμὸς ἀπαράμιλλος· εὐθυγενὲς τὸ σῶμα, οἱ πόδες ἀποτελοῦντες ὀξείαν γωνίαν, ὁ τράχηλος αὐτομάτως προσκλίνων, οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον, μέχρις ἰδιαιτέρου τινὸς βαθμοῦ, ὅστις πρὶν συντελεσθῆ ἔδιδεν εἰς τὸ χαιρέτισμα ὑπεροπτικὸν χαρακτήρα, συντελούμενος δὲ, καθίστα φιλοφρονητικώτατον, — βραχεῖα ὑπόκλισις, ταχεῖα ὑπόκλισις, ταχεῖα κίνησις, ἐν δυσὶ χρόνοις, — ἐξαιρετὸν τὸν χαιρέτισμόν. «Κανεὶς δὲν χαιρετᾷ σὰν αὐτόν!» Ὁ πρίγγιψ Σαντεναὶ τὰ πάντα κατώρθου μὲ τὴν ὑπεροχὴν καὶ εἰδικότητα τοῦ χαιρέτισμοῦ του.

Ἐσύχναζον εἰς τὰ σελῶνια γυναῖκες ἀρκετὰ προχωρημένης ἡλικίας, χῆραι τὰς ὁποίας ὁ χρόνος εἶχε καταστήσει ἀξιοσεβάστους· αὐταί, ὅταν τὰς ἠρώτων: «Ὁ πρίγγιψ Ρενὲ χαιρετᾷ καλλίτερον ἀπὸ τὸν πατέρα του;» Ἄφινον νὰ ἀνατεῖλῃ ἐπὶ τὸν χειλέων των, τῶν πεπλασμένων ἤδη διὰ γεροντικά φιλήματα, κομψὰ μειδιάματα πλήρη παρελθόντος, τὰ ὁποία ἤθελον νὰ εἶπουν, ὅταν τὸ στόμα δὲν τὸ ἔλεγε: «Αἱ! εἶναι ἄλλο πράγμα. . . εἶναι ἄλλο πράγμα!» Ἄ! τὰ ὠραία μειδιάματα! καὶ τί κολακευτικά, παρὰ τὴν ἡλικίαν των, διὰ τὸν μακαρίτην πρίγγιψ Γεράρδον Βωμαρτέλ, στρατηγὸν Σαντεναὶ, «τὸν τελευταῖον Ἀβενσεράγον».

Κατὰ τὰ λοιπὰ, ὁ μαρκήσιος Δὲ Φερδὺ δὲν τὸ ἔκρυπτεν ἀπὸ τὸν ἀνεψιὸν του Ρενέ. Ὁ μαρκήσιος, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πρίγγιψ Γεράρδου, εἶχε νυμφευθῆ τὴν δεσποινίδα Σαντεναὶ, ἀδελφὴν τοῦ στρατηγοῦ, καὶ εἰκοσιδύο ἐτῶν ἦτον σημαιοφόρος τοῦ πρίγγιψ. Μία σφαῖρα τὸν εἶχεν εὑρεῖ καὶ ξαπλώσει κατὰ γῆς, πρὸ τοῦ στρατηγοῦ του, τὴν ἡμέραν τοῦ Μαλακῶφ. Σχεδὸν ἕνεκα θαυμασμοῦ πρὸς τὸν πρίγγιψ Σαντεναὶ, ἐπιστρέψας ἐκ Κριμαίας ὁ μαρκήσιος Φερδὺ, ἐζήτη τὴν χεῖρα τῆς μόνης ἀδελφῆς τοῦ Γεράρδου. Γάμος ἐξ ἔρωτος, τοῦ ὁποίου ὁ ἔρωσ διήρκεσεν ὅσω διαρκεῖ ἡ φλόξ καιομένου ἀγύρου. Ὁ μαρκήσιος ἀπὸ τοῦ 1858 μέχρι τοῦ 1870 εἶχε ζήσει βίον παρεκτροπῶν, καὶ ἡ μαρκησία, ἥτις, μεθ' ὅλας τὰς τρέλλας του, τὸν ἠγάπα πάντοτε, παρηγορεῖτο καθισταμένη, ἢ ἐγκαταλειμμένη σύζυγος, μήτηρ λατρευτῆ καὶ ἀξιολάτρευτος. Ἀνέτρεφε τὸν υἱὸν τῆς, κατὰ δύο ἐτῆ μικρότερον τοῦ Ρενέ, καὶ μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν εἶχε δυνήθῃ νὰ σωφρονίσῃ τὸν σύζυγόν τῆς, τὸν θεότρελλον ἐκείνον, καὶ ὀλιγώτερον ἑνὸς παιδιοῦ λογικόν.

Τὸ 1870, ὁ Φερδὺς ἐπανελάμβανε τὴν ὑπηρεσίαν, ἐχαιρέτιζε τὴν μαρκησίαν, ἠσπάζετο ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸν δεκατριετῆ υἱὸν του Ραϋμόνδου. Αἰχμηλάτως, ἐπανήρχετο ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, διὰ νὰ κατευνασῇ, παρὰ τὸ πλευρόν του Ραϋμόνδου, τὴν θλίψιν τῆς κυρίας Δὲ Φερδύς. Τὸ παιδίον ἐτελείωνε τὰς σπουδὰς του εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἡ μαρκησία ἐπανελάμβανε τὴν παρισινὴν ζωὴν τῆς, ὅπως καὶ αὐτοὶ οἱ Παρίσιαι ἐ-

πανήρχιζον τὴν ἰδικὴν των, καὶ πλησιάζων ἤδη τὰ σαράντα, ἀλλ' εὐεὶδῆς περικομψος, ἰσχνός, γοργός, μὲ τὸ δίκην ἀρπάγης στριμμένο μουστάκι του καὶ τὰς φαιάς του τρίχας ὡς ἂν τὰς εἶχε πουδραρισμένας, διημιφισθῆται πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του Ρενέ τὰς διαθέσιμους καρδίας, ἰκανὸς μεθ' ὅλην τὴν ἡλικίαν του, νὰ πολεμήσῃ τὸν πρίγγιψ Δὲ Σαντεναὶ ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ ἐκείνου ἐδάφους, τὸ ὅποῖον ἀπὸ ἐτῶν τῶ ἦτο παρὰδόξως οἰκείον.

— Ναι, ἀγαπητέ μου, ἔλεγε φαιδρῶς ὁ μαρκήσιος, δὲν εἶσθε ἄνδρες σεῖς οἱ ἄλλοι! Ὁ Ραϋμόνδος εἶνε ἕνας καλόγερος! Ὅλο μὲ τὰ βιβλία του ἔχει νὰ κάμῃ! ὡς πότε μπορεῖ νὰ εἶνε κἄνεις ἔτσι! Καὶ σὺ, δελεαστὰ, ἐὰν ἡ σκιά τοῦ πατρός σου ἐπανήρχετο μὲ ἄσπρα μαλλιά, — μ' ἀκούς; μὲ ἄσπρα μαλλιά — ὄλαις αἱ ἐρωμέναις, ὄλαις, θὰ σὲ ἄφιναν ἔς τὴ μέσῃ διὰ τὸ φᾶσμα τοῦ πατρός σου! Ἄλλως τε, χωρὶς νὰ πᾶμε μακρύτερα. . .

Ἐτεντώνετο, ἐψιφύριζεν ἐν ὄνομα γυναικὸς ὁποιοῦδήποτε, καὶ ἐγέλα ὑπὸ τὸν λεπτόν μύστακά του, βλέπων τὸν μορφασμὸν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Νικημένος ἀπὸ μένα, Ρενέ! Ρώτησε νὰ ἰδῆς; πότε ἐγεννήθηκα, κακόμοιρε! 1833! . . . Δὲν εἶνε ἄντροπὴ σου:

Παρηγόρει κατὰ τὰ ἄλλα τὸν ἀνεψιὸν του ἐραζόμενος ὅτι τὰ ἀμοιβαῖά του κατορθώματα ἦσαν τῇ ἀληθείᾳ πολὺ εὐχερῆ. Δὲν ἤμπορούσε οὔτε νὰ καυχῆθῃ διὰ τὰ ἰδικά του, οὔτε νὰ ἐνοχληθῇ δι' ἐκεῖνα τοῦ γείτονός του. Ἦσαν τετριμμένα, στερεότυπα! Ἐφημερίδες, τὰς ὁποίας ὁ κόσμος ὅλος ἠδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ.

— Σὲ θέλω νὰ ἐφεύρῃς ἕνα ρωμάντσο, ποῦ κανεὶς νὰ μὴν ἔχῃ διαβάσει! ἔλεγε ὁ μαρκήσιος.

Καὶ σκεπτόμενος τὴν Δινόραν Φερῶ, ὁ πρίγγιψ ἐμειδία ἐνίοτε. Ρωμάντσο ἄγνωστον! Ὁ Μαρκήσιος Δὲ Φερδὺ δὲν ἐγνώριζεν ἕως τί καλὰ ποῦ τὸ ἔλεγε!

Ἐνῶσφ ὁ Βερνιὸν ἐκράτει τὴν θέσιν του ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὁ Ρενέ ἠρέσκετο νὰ τιμᾷ διὰ τῆς παρουσίας του τὰς αἰθούσας τοῦ οἰκονομολόγου, ὅχι δι' αὐτὸν ἀναμιφιδῶς, ἀλλὰ διὰ τὴν Δινόραν. Ἡ σύλληψις τοῦ ἐφευρέτου τῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας μόνῃ εἶχε κατευνασῆ τὸν ζῆλόν του, καὶ ἀφοῦ ἡ δεσποινὴ Φερῶ, διακριτικὴ καὶ αἰδήμων, ἐπιώπα, μὰ τὴν πίστιν μου, τόσῳ χειρότερα· ὅσῳ καὶ ἂν ὑπῆρξε θελκτικὴ, ὁ πρίγγιψ βέβαια δὲν θὰ ἐπεχείρει νὰ περιπλεχθῇ εἰς τὴν σκανδαλώδη αὐτὴν ὑπόθεσιν διὰ νὰ τὴν λυτρώσῃ. Καίτοι δὲ μεγάλως ἐντυπωθεῖσαν αὐτῶ τὴν ἀλόκοτον αὐτὴν καλλονὴν, ὁ Ρενέ ἐλησμόνει, ἢ προσεπάθει, φυσικώτατα, νὰ λησμονήσῃ τὴν Δινόραν, ὅτε αἰφνηδῶς ἡ νέα κόρη ἀπηύθυνεν ἐπίκλησιν πρὸς ἐκείνον.

Ἡ ἐπιστολὴ ἢ γραφεῖσα μετ' ἐμπιστοσύνης ὑπὸ τῆς Δινόρας εἶχεν εὑρεῖ τὸν πρίγγιψ πολὺ ψυχρὸν καὶ ἀμήχανον. Προφανῶς δὲν ἐζήτη καλλίτερον μέσον προστατεύων ἢ προσποιούμενος ὅτι προστατεύει τὸν πατέρα, νὰ εἰσχωρήσῃ βαθύτερον εἰς τὴν εὐνοίαν τῆς νεάνιδος, ἀλλ' ἐδοκίμαζε βέβαια φόβον νὰ ἀναμιχθῇ εἰς παρακεινδυνουμένην ὑπόθεσιν. Τὸ ἐπιστικτὸν αὐτοῦ, ὡς ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, φρονίμου καὶ εὐγενούς, τὸν ὤθει νὰ ἀπομακρυνθῇ παρομοίω φροντίδων. Μόλις ἔθετε τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ λάκκου αὐτοῦ, θὰ περιεχύνετο ὑπὸ βορβόρου. Μπᾶ! παρὰ τοὺς ὠραίους τρεμουλιασμένους ὀφθαλμούς τῆς Δινόρας, ἔκρινε προτιμώτερον νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν! Καὶ ὁ Ρενέ δὲν ἀπάντησε.